

SZTASKÓ RICHARD

Feltámadás

Ideges és frusztrált honfitársainak rosszaló tekintetére számított, halk összesúgásokra a háta mögött: „Nézd csak meg, ez is a rászorulóktól veszi el az oltást. Hogy nem szégyelli magát az ilyen!”

Sarkadi tisztában volt azzal, senki sem értené meg ártatlanságát, ő semmit sem akar elvenni senki elől, sőt, furcsamód, most a legtisztább a lelkiismerete, s ha tehetné – ha meglenne hozzá a kellő hatalma –, mindenkit maga elé engedne. Sosem volt az a tolakodó típus, most se kíván ilyesféle szerepben igaztalanul tetszelegni. Ha kizárólag rajta múlt volna, kivárja a sorát, s akkor oltakozik, amikor az oltási terv szerint – egészségi állapotának megfelelően – ő következik. De mivel másképpen alakult, s munkájából adódóan előrébb került, túlzás bárkinek is azt állítania, hogy ő tolakodó és nemtörődöm.

Arról nem is beszélve, folytatta tovább a gondolatait Sarkadi, hányan lehetnek az országban, akiknek nagyobb szükségük van erre az oltásra, mint neki. Ott van például I. néni, jutott eszébe a harmadik emeleten lakó idős asszony. Elmúlt hetven, daganatos beteg, tüdőrákja van, az elsők között regisztrált az oltásra, még hónapokkal korábban, jóval azelőtt, hogy Sarkadinak és a feleségének (aki egyébként múlt héten kapott oltást, holott se nem idős, se nem krónikus beteg) ilyesmi egyáltalán eszébe jutott. Ki tudja, az idős asszonynak mennyit kell még várnia, mire sorra kerülhet?

Sajnálom, de erről az egészről én nem tehetek, szögezte le magában Sarkadi, és barátságos mosolyok közepette – amelyek persze nem látszottak a maszkok miatt – elköszönt a 4. sorszámú regisztrációs pultban az adatait rögzítő hölgytől, s a nő az olvashatatlan kézírásból arra következtetett, Sarkadi orvos, de ő rögtön megnyugtatta: nem, nem az, valószínűleg vele született „rendelleneségről” van csupán szó.

Végül szerencséje volt. A kórházban senki sem nézett rá rosszaló tekintettel, még a doktornő is kellemes hangon sorolta a lehetséges mellékhatásokat – arc körüli bőrpír,

láz, duzzanat az oltás helyén, aluszékonyság, nehézlégzés –, mialatt gépies mozdulatokkal egy nővér beadta a vakcinát. A súlyosabb tünetek, tette hozzá a doktornő, az oltást követően szinte azonnal jelentkeznek. Sarkadinak egy pillanatra úgy tűnt, a doktornő ismeri őt, a hangjában eleven színt vélt fölfedezni, mikor a regisztrációs lapról leolvasta nevét, és faggatni kezdte kórtörténetéről.

– Átesett a fertőzésen?

– Nem.

– Volt-e valamilyen akut betegsége az elmúlt négy hétben? Volt-e lázas beteg az elmúlt két hétben?

– Nem.

– Vérvétel vagy oltás során volt-e előzőleg rosszulléte?

– Nem.

– Védőoltás beadását követően volt-e anafilaxiás reakciója?

– Nem.

Sarkadi aztán rájött, az eleven szín a doktornő hangjában nem más, mint formalitás, mindenféle szándékot nélkülöző udvariaság. Minden bizonnyal az oltást követő hetedik percben már emlékezni sem fog rám, gondolta Sarkadi.

„Futószalag.”

Igen, nincs egy percnyi pihenő, emberéletek múlnak, egyik oltakozó jön, a másik távozik, a vágóhídon is így terelik a marhákat, csak itt, gondolta Sarkadi, kevésbé nyugtalanító a végeredmény.

Az oltást követő negyedórás megfigyelésre egy szűk helyiségben került sor. Sarkadi egy kényelmesnek tűnő, ám kissé kopottas széken foglalt helyet, jobbján és balján nem ült senki, szemközt néhányan a felkarjukat fogták ott, ahová az oltást kapták, mások a telefonjukban merültek el. Ő egy könyvet hallászott elő a táskájából, tudta, szüksége lehet rá, s mielőtt nekikezdett volna az olvasásnak, a helyiség bejárata mellé ragasztott papírlap intelmét idézte föl, miszerint: „Mobiltelefon használatát, kérjük, mellőzzék a kórház területén.”

A következő pillanatban már ott állt Nyehljudov mellett, most léptek ki a fogház

ajtáján, szívük tele volt a csalódott emberekre jellemző szorongással; mindkettejüket megviselte a Maszlovával, pontosabban a Katyusával való első találkozás. Nem erre számítottak. Abban bíztak, a lány kevésbé lesz zárkózott, kevésbé lesz olyan, amilyen lett végül; mindketten szerették volna, Sarkadi és Nyehljudov is, ha ez az első, régen vágyott találkozó a levegőben is tisztán tapintható feszültség nélkül zajlik le. De nem így alakult, ezen pedig kár keseregni, nyugtázta Sarkadi. Tudta jól, még nagyon messze a történet vége; akár jóra is fordulhat hár-muk sorsa. Vagy legalábbis Nyehljudovéké mindenképp.

A negyedórás megfigyelés gond nélkül le-telt. Sarkadi a fölsorolt mellékhatások kö-zül egyet sem tapasztalt magán, s ez jóleső érzéssel töltötte el. Egy másik papírlap ju-tott eszébe, többet is kiragasztottak belőle az épületben: ÚJRAÉLESZTÉS 334-ES MELLÉK. Tudta, ha valami baj van, segítő kezek igye-keznek majd, hogy minél hamarabb vissza-hozzák az életbe. Tragédia esetén azonnal ér-tesítenék V.-t, a felesége pedig lélekszakadva rohanna a kórházba, és eszébe sem jutna az esti összeszólalkozásuk.

A közösen nézett film egyik szereplője ép-pen két prostituálttal készült közelebbi kap-csolatba lépni, amikor V. bedobta a kérdést, a férje csinálná-e hármásban. Mire Sarkadi válaszolhatott volna, a felesége közbevágott, s szemrebbenés nélkül adta meg a feleletet: „Mihez kezdenél két nővel, mikor egyet sem tudsz kielégíteni?” Sarkadi érezte, ahogyan arcát elönti a pír, szívét pedig a szégyen. Tud-ta, hogy V.-nek tökéletesen igaza van, s ezzel az igazsággal nem lehet szembemenni; a ve-séjébe hatolt minden kimondott szótag, férfiként abszolút kudarc. Zavarában csak moso-lyogni tudott, s hogy V. ne lássa szemében az önutálat fényeit, Sarkadi a dohányzóasztal-on levő vázát kezdte figyelni, melyben sárga tulipánok kókadoztak egyhangúan – az egyik virág teljesen szétnyílt, úgy tűnt, hamarosan lehullnak a szirmai.

Akár mennyire szerette volna is leplez-ni szégyenérzetét a felesége előtt, nem tud-ta. V. átlátott rajta, s amikor lefekvéskor hoz-zábújt, Sarkadi félrehúzódott. Fáradt vagyok, hazudta, holnap oltást kapok, ki kell pihen-nem magam. Amikor hajnalban, 4:22-t muta-tott az ébresztőóra, kikelt V. mellől, még ott csengtek fülében feleségének utolsó szavai: „Nem értem, miért vagy ilyen mimóza.” Ami-

kor elköszönt tőle, búcsúzásuk hűvös volt és tartózkodó.

– Következő!

Sarkadi fölpillantott a földről, s odalépett a zöld köpenyes orvos mellé, aki egy asztal előtt ácsorogott türelmetlenül.

– Neve?

Sarkadi megmondta, az orvos pedig léleg-zetvétele nélkül közölte: ekkor és ekkor kell megjeleneni a második oltásra, ezt pedig (mu-tatott egy kis kartonlapocskára) hozza ma-gával, itt van rajta az időpont, jó egészséget kívánok, a viszontlátásra. Elköszönés után le-pecsételezte, majd aláírta Sarkadi oltási lapját. Megállapított: (KN1) más kockázati cso-portokba nem tartozó személy, aki tervezett oltásra érkezett, s ez az oltás kontraindikáció hiányában meg is történt; a páciens hozzá-járult az utógondozáshoz, mellékhatást nem észleltek, az egészségügyi ellátás során ge-nerálódott betegellátási események és do-kumentációk az egészségügyi ellátó informa-tikai rendszerben tárolásra és megőrzésre kerülnek a törvény által előírt ideig.

Az önműködő ajtó kinyílt, Sarkadi pedig a szabad levegőre kilépve úgy érezte, új em-berré lett, holott tisztában volt azzal, sem-mi különös sem történt. A holnap adatközlés során ő is csak egy lesz azok közül, akik az ol-tottak számát erősítik. Az arcán levő maszk-tól alig hallhatóan elköszönt a kórház előtt a beléptetés gördülékenységét biztosító rend-őr- és katonatiszttól. Húsz perccel korábban ők ketten világosították föl Sarkadit, milyen teendői lesznek odabent a kórházban, milyen iratokat készítsen elő, milyen nyomtatványo-kat töltsön ki.

Zakója zsebéből előhalászta a V.-től kapott bevásárlólistát: kristályvíz, fölvágott, sajt-krém, húsvétra almás torma, alkoholmentes sör, paradicsom, reggelinek való pékáru. Sar-kadi tudta, ha megszorozza lépteit, a kora reggeli órákra jellemző tömeget és a vele járó tülekedést még könnyedén elkerülheti a kö-zértben. Fölhívhatnám V.-t, gondolta, de majd a bolt előtt megcsörgetem, eszébe jutott-e valami, ami lemaradt a listáról.

Tudván, hogy az oltóanyag (lassan, de biz-tosan) megkezdte szervezetében munká-ját, Sarkadi halovány mosollyal a szája szé-lén állt meg a kijelölt gyalogátkelőhely előtt. Negyven másodperc múlva zöldre vált a lám-pa, gondolta, és füléhez kapva megigazítot-ta maszkjának pántját. Kissé szorít, de sebaj, hamarosan levehetem.

NÉVJEGY

SZTASKÓ
RICHARD (1987,
Budapest)
magyar-
kommunikáció
szakos
tanárként
végzett
az Eszterházy
Károly Főiskolán,
drámatanárként
a Károli Gáspár
Egyetemen.
Egy budapesti
gimnáziumban
tanít. Novellái
rendszeresen
jelennek meg
szépirodalmi
folyóiratokban.